

Popescu Isabel
Clasa IX
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”
Profesor coordonator: Anca Roman

Nici măcar gri

Valuri de gri se întetesc pe cer
în zare nu se vede nimic,
dar plouă, plouă
„lasă-mă, lasă-mă!” strigă soarele
ție nu-ți cântă nimeni nicio baladă
nu te vor pe tine
dar de ce insiști și stai?
De ce trimiți trupele disperate
să împânzească totul cu perdeaua de spini
acei spini lichizi
ce atacă verdele crud!?
Sub vorbe cresc și culorile pălesc
pălește și strania dără a blocurilor neregulate
se aude o orgă electrică pe fundal ...
ți-aș pune o poză pe peretele meu albăstrui
să nu te simiți singur pe un petic înnorat
în zilele curate și murdare
oh rainy days!...
Tunete și plânsete
cuceresc fiecare sunet din zi
se transformă în noapte
minciunile erau de fapt adevăruri
tot ce mi s-a spus
nu era nici soare, nici vânt, nici ploaie
nici măcar gri.
Spectrul se estompează în goana luminoasă
dimensiunile se contopesc într-una
cerul, cascada de metal și pământul sunt doar un punct lăsat de un vârf de creion
într-o lume temporară, aplatizată de dorințe și perfecționism
peste toate, măști hașurate, șterse sau colorate
o ploaie de-ar lovi, s-ar dizolva
un vânt de-ar sufla, s-ar rupe
soarele de-ar straluci, s-ar topi
ca o fantomă sar idealurile neconturate
de la unul la altul, într-un meci nebun de volei
o bătalie a gravitației între cei înalți și cei agili.
Dacă n-ar fi nici soare, nici ploaie

nu s-ar mai certa pe picături de ploaie și raze
nimic special, doar vidul
fără timp?
Ce mai conteaza de te zbați
nimicul va fi tot mai mult
și nu e singur sau naiv
așteaptă doar noua geneza chiar dacă
nu e alb
nu e negru
nici măcar gri...

6 dimineața

Brațe timide tânjesc după roua orizontului,
deasupra mea
păsări și nori
și aș vrea să zbor
să strâng în brațe
să cânt un vers cu un nor,
să împrumut o suviță din părul razelor
și aș vrea să-mi deschid ochii către infinit
să strălucesc precum primele raze....
Clipele în oceanul de culori
îmi inundă gândurile
„ce pierdem și ce câștigăm când privim?”
lucrurile pe care le facem și le uităm,
oare amintirea acestui răsărit va păli încet, încet ?
Cine ar ști să-mi spună
de ce “a good song never dies “?
Rostogolesc versurile și gândurile
cu un miros vag-amărui,
metamorfoza sufletului meu mă privește de sus
cum merg pe autostradă cu încetinitorul
printre suspendatele picături de timp
din moment în moment aștept un răspuns
„ce ai fost, ce ești, ce vei fi” ?
La fiecare răsuflare mă ghidează o frântură de bucurie
o apuc, o țin strâns
așa cum soarele ține norii și razele
ține-te și tu de mine înca o secundă
arată-mi ce vezi
arată-mi ce gândești
cand nu ești o parte din lume
cand ești doar TU
neprivit, nejudecat, fără ochii străini...
Furăm diminețile întinzându-ne mereu spre ceva nou și nemaiauzit
neglijând cerul albastru
mergând tot mai departe
dar cât de departe ne putem duce
înainte tot înainte pe un val de nori ?
dar fantoma TA
te va striga în această clipă înfometată
întoarce-te la sinele tău
ia-ți gândurile întortocheate
lasă-te în voia răsăritului
privește, ascultă, miroase, gustă, simte
câte puțin din toate ...
Prafule de nori, tu cât timp îmi vei mai arunca priviri triste?
Lasă-mă în pace,

nu vreau să-mi desfășor amintirile ca o carte cu poze
ci ca un nesfârșit orizont!
Ce-ți răsare în minte când citești,
un loc, un moment, o față?
Ce am găsit și ce am pierdut tot n-am aflat
e doar un daydream poate
atunci hai și privește cu mine un răsărit
la 6 dimineața!

Mika

(fragment dintr-o viitoare poveste)

Credeam că nu eram de ajuns
deși mi-ai zis
„Cel mai important e că te-am cunoscut pe tine, Mika!”
și ți-am dat un motiv să trăiești
tu în naivitatea ta
ai deja o lume
ai o familie de protejat
clădită pe un pedestal din sunete adânci,
dar eu am trăit pentru tine
undeve departe,
nu căutam niciun răspuns
viața mea nu mai era o singularitate
era de fapt a TA...

*

„Nu vei mai fi singur! Sunt aici!”
ascultam pierdut în strofe
vorbele mele nu ajungeau la tine
cât timp a trecut de când umblu bezmetic
pe coridoarele reci
pe străzile apocalipsei
printre ruinele orașelor
și totuși nu pot decât să te privesc
și să râd printre lacrimi
n-am nevoie decât de tine
hai să fugim împreună...

*

Vampirii vânau în întunericul elastic
unde se înălțau demonii flămânzi după dorințele noastre
capitularea nu era o soluție
sacrifică-mi și sufletul
oasele nu-mi vor mai ceda
alt sânge curge prin mine
mă agăț de ultima mea fărâmbă de umanitate
cât va dura pana o voi pierde și pe aceasta?
în frunte cu armata
sunt un războinic...

*

Iată-mă, de unde am plecat,
îneecat în propriul sânge
Strigătele tale disperate,
ceva din mine dispare de fiecare dată
(o altă transformare oare?)
ce mi-a mai rămas decât săratele lacrimi
am obosit să tot alerg
cineva să mă privească în ultimul ceas
șoptesc ultimul meu gând
„Te voi proteja !...”

Muntele de sticlă (un poem rap)

Îți voi spune,
caut un renume
deasupra unui oraș aglomerat,
sub un munte spulberat
în vocile ce șoptesc
pierdute își amintesc
cu fiecare privire discretă spre orizont
urcați în vârf, așteptând un salvamont...
Stratul de sticlă ascuțită,
viața mereu îmbunătățită,
inima tot mai neînsuflețită
crează temelia muntelui nostru urban
tot mai flămând după fiecare ban...
Vârful atinge cerul crăpat,
iar restul ar putea fi îngropat
cât mai adânc printre griji și suspiciuni
când prosperitatea e rezervată pentru vizionari
căzută însă în mâinile unor colecționari.
Aud silențiosul murmur al motoarelor,
paginile răsfoite ale ziarelor,
dar gândurile noastre cine le aude?
mintea s-a transformat într-o trupă
haotică și neîntreruptă
coborând o pantă tot mai abruptă...
Am ajuns aici înfășurați în dinți metalici,
agățați de sticla netedă,
de puntea șubredă,
privind un apus sângeros
înecat în lacrimi-un semn de slăbiciune
ce se scufundă în adâncă amărăciune
a standardelor imposibile,
a cuvintelor favorabile...
Nimeni nu-mi poate da ce-mi doresc
am consumat ideile
Suntem goi și lucioși
neputincioși și capricioși.
Cine îmi poate acapara visurile?
NIMENI !
ce porți în suflet e al tău
nu te pândește niciun hău,
nicio telecomandă
ce-ți recomandă...
S-a dat ultimul start
despart sau împart,

am lovit vârful muntelui suspendat
sparge sticla
evadează
eliberează-te !...

Ploaia de ritm

Atunci și acum, atunci și acum
în sus și în jos, în sus și în jos
luciri și umbre, luciri și umbre
antiteze și pleonasm
toate plecate pe un drum nestabilit
spuse și nespuse
străbătute de un ritm împletit
căzut parcă din cer
tic-tac, tic-tac
nici prea lent, nici prea încet
neoprit.
Simultan respiră o inimă
ascunsă în tot ce trăiește
ultimele zile călduroase
scurse precum ploaia de ritm
spontan, monoton
poți fi doar cât o picătură într-o furtună maritimă
sau te poți lupta să ajungi pe creasta valului
ca apoi să cazi din nou
călcând cu picioarele pe tavan
sărind pe trambulina boltei
oscilând între bine și rău
într-un ritm prestabilit de hazard.
Fugi în timp pe sub poduri și autostrăzi
Smulgând în drum câte un spic de grâu
strigând către ceasurile singuratice
nimic, nu tot
tot, nu nimic
te sperie uneori
atâtea note melodioase...
S-a oprit și ploaia
am rupt zi de zi de zi
o bucla la finalul șiretului
static privind
în fometatul
metalicul
viitor
unde este ploaia de ritm?